

Rolnummer 2282
Arrest nr. 6/2003 van 22 januari 2003

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 28, § 1, van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Tongeren.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de rechters M. Bossuyt en L. François, waarnemend voorzitters, en de rechters R. Henneuse, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van rechter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 26 oktober 2001 in zake de n.v. Meubelfabriek S.P.B. International tegen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 30 oktober 2001, heeft de Arbeidsrechtbank te Tongeren de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Miskent het artikel 28, § 1, van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang met het artikel 6 van het E.V.R.M. inzoverre :

- de werkgevers [...] op grond van artikel 6 van de wet van 3 april 1995 houdende maatregelen tot bevordering van de tewerkstelling werden uitgesloten van een terugvorderingsmogelijkheid door de RSZ ingeval van netto-personeelsaangroei ten gevolge van transfers die niet gebeurden tussen ondernemingen van dezelfde groep of dezelfde economische entiteit, terwijl thans alle transfers worden gevisieerd en met name ook de werkgevers met een netto-personeelsaangroei ten gevolge van transfers tussen niet verwante bedrijven;

- er afbreuk wordt gedaan aan het principe dat het genot van de aan de Belgen toegekende rechten zonder discriminatie moet worden verzekerd, met name ten nadele van de werkgevers met een netto-personeelsaangroei ten gevolge van transfers tussen niet verwante bedrijven;

- er op onverantwoorde wijze afbreuk wordt gedaan aan het beginsel van het zonder discriminatie verzekeren van het recht op rechtszekerheid door het verlenen van terugwerkende kracht, terwijl er *in se* een inhoudelijke wijziging werd toegebracht aan artikel 6 van de wet van 3 april 1995, terwijl geen bijzondere omstandigheden zulks verantwoorden ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De eisende partij in het bodemgeschil was in de loop van het tewerkstellingsjaar 1996 overgegaan tot aanwerving van eenentwintig nieuwe werknemers die voordien tewerkgesteld waren bij een andere meubelfabriek die inmiddels in vervroegde ontbinding werd gesteld en waarvan de vereffening werd gesloten. Beide bedrijven, op hetzelfde adres gevestigd, zouden voor een verschillend marktsegment produceren, wat door de verwerende partij evenwel wordt betwist. In de referstekwartalen van verschillende jaren (1994 en 1996) waren bij beide werkgevers samen evenveel werknemers tewerkgesteld. Het verzoek van eisende partij tot toekenning van een vermindering van de sociale werkgeversbijdragen voor de periode van het eerste tot en met het vierde kwartaal van 1996 op grond van artikel 6 van de wet van 3 april 1995 houdende maatregelen tot bevordering van de tewerkstelling, werd door de verwerende partij bij brief van 4 juni 1997 afgewezen. Beide bedrijven, waarvan het ene de werknemers van het andere had overgenomen, vormen volgens haar immers eenzelfde technische bedrijfseenheid en van een nettoaangroei van het aantal werknemers in het kader van een tewerkstellingsakkoord was geen sprake nu het totale aantal tewerkgestelde werknemers overeenkwam met de som van de werknemers van beide bedrijven.

Eisende partij, die via haar sociaal secretariaat reeds het tarief van de verminderde sociale werkgeversbijdragen voor het refertejaar 1996 had toegepast, beweert pas in 1999 kennis te hebben gekregen van het standpunt van de verwerende partij, in een nieuw schrijven, waarin eveneens uitdrukkelijk werd verwezen naar de wijziging van de toepasselijke bepaling bij artikel 28 van de wet van 13 februari 1998. De eisende partij betaalde daarop de door de verwerende partij gevorderde achterstallen (wegens niet-toepasselijkheid van de vermindering van de sociale bijdragen) en de daarop verschuldigde moratoire interesten. Niettemin betwistte zij uitdrukkelijk het standpunt van verwerende partij en stelde uiteindelijk bij dagvaarding een vordering in tot terugbetaling van de voormelde achterstallen en interesten.

De Arbeidsrechtbank merkt op dat ingevolge de wijziging van de oorspronkelijke bepaling door de wet van 13 februari 1998 - die zij in eerste orde als een interpretatieve wet kwalificeert - de verwerende partij haar standpunt niet meer kan baseren op het begrip « behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit », omdat de wetgever dat begrip niet langer hanteert en de Rechtbank zich bij de beoordeling van het geschil dient te houden aan de uitleggingswetten in alle zaken waarin het rechtspunt niet definitief is berecht op het tijdstip waarop die wetten bindend worden. De Arbeidsrechtbank twijfelt evenwel zelf aan de kwalificatie van de wet van 13 februari 1998 als een interpretatieve wet omdat door de wetswijziging de door de wet van 3 april 1995 toegestane voordelen worden ontzegd aan een ruimere categorie van werkgevers wier verplichtingen die wet met terugwerkende kracht verzwaaert. Om die redenen beslist de Arbeidsrechtbank de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 30 oktober 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 12 december 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 25 december 2001.

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Meubelfabriek S.P.B. International, met maatschappelijke zetel te 3950 Bocholt, Kaulillerweg 159, bij op 21 januari 2002 ter post aangetekende brief;
- de Belgische Staat, bij op 24 januari 2002 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 4 februari 2002 ter post aangetekende brieven.

De Belgische Staat heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 28 februari 2002 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 27 maart 2002 en 26 september 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 30 oktober 2002 en 30 april 2003.

Bij beschikking van 22 oktober 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 13 november 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 25 oktober 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 13 november 2002 :

- zijn verschenen :

. Mr. T. Ickmans en Mr. M. Jame, advocaten bij de balie te Tongeren, voor de n.v. Meubelfabriek S.P.B. International;

. Mr. P. Derveaux, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Belgische Staat;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Alen en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de eisende partij in het bodemgeschil

A.1. De eisende partij in het bodemgeschil voert aan dat artikel 28, § 1, van de wet van 13 februari 1998 op substantiële wijze de toepassingsvoorwaarden van artikel 6 van de wet van 3 april 1995 wijzigt en derhalve niet kan worden beschouwd als een interpretatieve bepaling, maar als een inhoudelijke wetswijziging met terugwerkende kracht. Door de wetswijziging komen immers de transfers van personeelsleden tussen ondernemingen die geen enkele verwantschap hebben of houden, niet meer in aanmerking om de nettoaan groei van het personeel uit te maken die recht geeft op bijdragevermindering, terwijl zij hiervoor zeker in aanmerking kwamen onder het stelsel van de wet van 3 april 1995, die het begrip « transfers binnen ondernemingen die behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit » introduceerde. Door de wetswijziging van 13 februari 1998 vallen heel wat meer bedrijven, met retroactieve werking, onder de mogelijkheid van terugvordering van de ontvangen voordelen. De verplichtingen van de werkgevers worden met terugwerkende kracht in aanzienlijke mate verzwaaard. Aldus is er sprake van een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het verbod van retroactiviteit zoals het onder meer werd opgenomen in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Standpunt van de Ministerraad

A.2. De Ministerraad wijst in eerste instantie op de bedoeling van de wetgever bij het uitvaardigen van de wetten van 3 april 1995 en 13 februari 1998. Beide wetten strekten tot bevordering van de tewerkstelling, zodat door de vermindering van de sociale bijdragen nieuwe aanwervingen werden gestimuleerd die het totale arbeidsvolume zouden doen toenemen en dit in het algemeen belang. Die doelstelling wordt uiteraard geenszins gerealiseerd door de overname van personeel van het ene bedrijf door het andere bedrijf: aldus realiseert men slechts tewerkstelling in een ander bedrijf, zonder toename van het globale arbeidsvolume.

Om de ongeoorloofde toekenning van bijdrageverminderingen te voorkomen in de gevallen waarin die toename van het totale arbeidsvolume niet zou worden gerealiseerd, bijvoorbeeld in het geval waarin ondernemingen fuseren of worden overgenomen of werknemers van het ene bedrijf naar het andere worden overgeheveld met eventueel zelfs een vermindering van het arbeidsvolume tot gevolg, heeft de wetgever de thans in het geding zijnde bepaling aangenomen en haar uitdrukkelijk terugwerkende kracht toegekend.

A.3. Anders dan de eisende partij in het bodemgeskil beweert, was geenszins duidelijk wat diende te worden verstaan onder het begrip « transfers binnen ondernemingen die behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit » in het eerste lid van artikel 6 van de wet van 3 april 1995. Mede omdat de daarin gebruikte termen geen technisch-juridische betekenis hadden, werd in het tweede lid van die bepaling delegatie verleend aan de Koning om dat begrip nader te omschrijven. Bij artikel 28, § 1, van de wet van 13 februari 1998 heeft de wetgever zelf - en voor het eerst - juridische inhoud gegeven aan dat begrip door het te vervangen door « de opslorping of de fusie van één of meerdere werkgevers of van de overdracht van personeel die in hoofde van de overdragende werkgever aanleiding gaf tot een vermindering van het arbeidsvolume in vergelijking met het kwartaal dat aan de overdracht voorafgaat ». Dat blijkt overigens ook uit de effectieve herroeping van de in het oorspronkelijke tweede lid verleende delegatie aan de Koning, door intrekking van die bepaling bij artikel 28, § 2, van de wet van 13 februari 1998. Aldus heeft de wetgever het door hem gecreëerde voordeel van de vermindering van de sociale bijdragen ingevolge tewerkstellingsakkoorden, willen voorbehouden aan die werkgevers die een werkelijke toename van het totale arbeidsvolume bewerkstelligen.

De doelstelling om dat voordeel pas definitief te laten ingaan vanaf die specificatie in de wet zelf, blijkt verder uit de wijziging van artikel 2 van de wet van 3 april 1995 naar luid waarvan de aanvraag om het voordeel van de verminderde sociale werkgeversbijdragen te genieten, uiterlijk op 30 juni 1998 moet worden ingediend.

A.4. De Ministerraad gaat vervolgens dieper in op het juridische verschil tussen een interpretatieve wet en een wet met terugwerkende kracht, inzonderheid op de concrete gevolgen voor de rechtsonderhorige van elk van beide wetstypes. Ofschoon de in het geding zijnde bepaling op grond van verschillende overwegingen als een interpretatieve, dan wel als een retroactieve wet zou kunnen worden gekwalificeerd, is die partij van oordeel dat het gaat om een retroactieve wet die om redenen van algemeen belang volkomen is gerechtvaardigd.

A.5. De wetgever vermocht volgens de Ministerraad een retroactieve wet aan te nemen zonder, te dezen, het gelijkheidsbeginsel te schenden, al dan niet in samenhang met het rechtszekerheidsbeginsel. Men kan het de wetgever immers niet ten kwade duiden dat hij door de definiëring van een doorslaggevend maar onduidelijk begrip in het eerste (thans enige) lid van artikel 6 van de wet van 3 april 1995 rechtszekerheid heeft willen scheppen. Bijgevolg creëert de in het geding zijnde bepaling juist de noodzakelijke rechtszekerheid. Gelet op het bepaalde in het tweede lid van artikel 6 van de wet van 3 april 1995 kan geen enkele werkgever met rechtstaande houden dat hij reeds vanaf de inwerkingtreding van die bepaling beschikte over onherroepelijk en definitief geworden rechten, zolang de invulling van een essentieel begrip bij koninklijk besluit nog niet was geschied.

De retroactieve werking van de in het geding zijnde bepaling is verantwoord omdat zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang, een criterium dat door het Arbitragehof reeds meermaals is aangewend om te besluiten tot de grondwettigheid van een bepaling met terugwerkende kracht. De wettelijke bepalingen inzake de sociale zekerheid behoren tot de openbare orde, wat reeds wijst op het algemeen belang ervan. Bovendien beantwoordt de in het geding zijnde bepaling aan de zorg van de wetgever om, enerzijds, de tewerkstelling - in de zin van een stijging van het totale arbeidsvolume - aan te zwengelen en, anderzijds, de algemene financiering van de sociale zekerheid te waarborgen. In de parlementaire voorbereiding werd verwezen naar gevolgen die het omgekeerde effect hebben en derhalve wettelijk dienden te worden uitgesloten omdat zij onverenigbaar waren met voormelde doelstellingen.

- B -

B.1. De verwijzende rechter ondervraagt het Hof over de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk of in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 28, § 1, van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling, dat artikel 6 van de wet van 3 april 1995 houdende maatregelen tot bevordering van de tewerkstelling heeft gewijzigd.

B.2. Artikel 6 van de wet van 3 april 1995 houdende maatregelen tot bevordering van de tewerkstelling (*Belgisch Staatsblad*, 22 april 1995) luidde :

« Indien wordt vastgesteld dat akkoorden gesloten met toepassing van deze Titel niet zijn nagekomen of indien wordt vastgesteld dat de netto-aangroei van het aantal werknemers het gevolg is van transfers binnen ondernemingen die behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit, zal de werkgever tot terugbetaling gehouden zijn van het geheel of gedeelte van de ten onrechte ontvangen voordelen.

De Koning bepaalt de voorwaarden en nadere regels overeenkomstig welke de terugbetaling van ten onrechte ontvangen voordelen dient te geschieden. Hij bepaalt tevens wat dient te worden verstaan onder ondernemingen die behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit. »

Het in het tweede lid van voormelde bepaling bedoelde koninklijk besluit is nooit genomen. De bepaling werd daarentegen wel gewijzigd bij artikel 28 van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling (*Belgisch Staatsblad*, 19 februari 1998). Dat artikel luidt :

« § 1. In artikel 6 van de wet van 3 april 1995 houdende maatregelen tot bevordering van de tewerkstelling worden de woorden ' het gevolg is van transfers binnen ondernemingen die behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit ' vervangen door de woorden ' het gevolg is van de opslorping of de fusie van één of meerdere werkgevers of van de overdracht van personeel die in hoofde van de overdragende werkgever aanleiding gaf tot een vermindering van het arbeidsvolume in vergelijking, met het kwartaal dat aan de overdracht voorafgaat, '.

§ 2. Artikel 6, tweede lid van dezelfde wet wordt ingetrokken. »

Het is artikel 28, § 1, van voormelde wet, dat naar luid van artikel 30, § 1, van dezelfde wet uitwerking heeft met ingang van 1 januari 1995, dat het voorwerp uitmaakt van de prejudiciële vraag.

B.3. De in het geding zijnde en te vergelijken behandeling van werkgevers bestaat erin dat onder het stelsel van de wet van 3 april 1995 van hen geen terugbetaling kon worden gevorderd voor ontvangen voordelen tenzij de nettoaangroei van het aantal werknemers het gevolg was van « transfers binnen ondernemingen die behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit » en onder het stelsel van de wet van 13 februari 1998 van hen ook

terugbetaling kan worden gevorderd wanneer de nettopersoneelsaangroei het gevolg is van transfers tussen niet verwante bedrijven.

B.4. Het eerste vraagstuk waarover het Hof zich dient uit te spreken, betreft de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van de gelijke behandeling van werkgevers bij wie de nettoaangroei van het aantal werknemers het gevolg is van transfers tussen ondernemingen die behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit en van werkgevers bij wie de nettoaangroei het gevolg is van transfers tussen niet verwante bedrijven.

B.5. De doelstelling van de in het geding zijnde bepaling werd als volgt omschreven :

« Met de wijziging van artikel 6 van de wet van 3 april 1995 houdende maatregelen tot bevordering van de tewerkstelling [...] wil de Regering aan de bevoegde instanties een geschikt instrument verschaffen om de toepassing in zijn geheel mogelijk te maken van de bijdrageverminderingen die voortvloeien uit de door voormelde wetten bedoelde tewerkstellingsakkoorden.

Meer in het bijzonder hebben deze wijzigingen betrekking op de gevolgen voor hogervermelde verminderingen van de netto-aangroei van het aantal werknemers in hoofde van de werkgever wanneer deze voortvloeit uit fusie, absorptie of overdracht van personeel » (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1269/3, pp. 3-4). Aldus beoogde men « de ongeoorloofde toekenning te voorkomen van bijdrageverminderingen waartoe werd besloten in het kader van tewerkstellingsakkoorden, ingeval ondernemingen fuseren of worden opgeslorpt, of ingeval werknemers worden overgeheveld, met een vermindering van het arbeidsvolume als gevolg » (*ibid.*, 1997-1998, nr. 1269/4, pp. 46-47).

B.6. De gelijke behandeling van de in B.4 bedoelde categorieën van werkgevers berust op een objectief criterium. Door een loutere transfer van werknemers draagt geen van beide categorieën van werkgevers immers bij tot de toename van de nettoaangroei van het arbeidsvolume die de toekenning van het voordeel van vermindering van de sociale bijdragen verantwoordt. Door dat voordeel voor te behouden aan die werkgevers die op effectieve wijze bijdragen tot de reële toename van de werkgelegenheid - wat thans duidelijker blijkt uit de omschrijving van de categorie van werkgevers van wie de ten onrechte genoten voordelen worden teruggevorderd -, heeft de wetgever een maatregel genomen die pertinent is om de door hem nagestreefde doelstelling te bereiken. Het Hof ziet bovendien niet in waarin de mogelijke onevenredigheid van die maatregel zou liggen, vermits de terugvordering slechts

mogelijk is indien er geen reële toename van het arbeidsvolume is of door de transfers zelfs het arbeidsvolume zou zijn gedaald.

B.7. Het tweede vraagstuk waarover het Hof zich dient uit te spreken, betreft de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk en in samenhang gelezen met het recht op rechtszekerheid en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de terugwerkende kracht die aan de wijziging van de wet van 3 april 1995 wordt verleend in de in het geding zijnde bepaling, in samenhang gelezen met artikel 30, § 1, van de wet van 13 februari 1998.

B.8. De niet-retroactiviteit van wetten is een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat eenieder in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht.

Los van het geval waarin een bepaling als interpretatief kan worden beschouwd, kan de terugwerkende kracht enkel worden verantwoord wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang, zoals de goede werking of de continuïteit van de openbare dienst. Indien blijkt dat de terugwerkende kracht bovendien tot gevolg heeft dat de afloop van gerechtelijke procedures in een welbepaalde zin wordt beïnvloed of dat rechtscolleges worden verhinderd zich uit te spreken over een aanhangig gemaakte rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden een verantwoording bieden voor het optreden van de wetgever, dat ten nadele van een categorie van burgers inbreuk maakt op de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden.

B.9. De terugwerkende kracht wordt door de Ministerraad verantwoord door de doelstelling van de in het geding zijnde wetsbepaling en de afwezigheid van het optreden van de uitvoerende macht met het oog op de omschrijving van het begrip « ondernemingen die behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit ».

B.10. Bij de beoordeling van het aangevoerde algemeen belang ter verantwoording van de terugwerkende kracht van de in het geding zijnde maatregel dient aandacht te worden besteed aan de doelstelling die de wetgever bij de aanneming van de wet van 3 april 1995 voor ogen stond.

Uit de parlementaire voorbereiding van die wet blijkt duidelijk dat het stelsel van de tewerkstellingsakkoorden tot doel had «sectoren en ondernemingen toe te laten tewerkstellingsakkoorden te sluiten die gepaard gaan met een netto-verhoging van de tewerkstelling. De Overheid wenst[e] deze bijkomende aanwervingen te stimuleren door het verlenen van een vermindering van patronale RSZ-bijdragen voor elke netto bijkomende aanwerving» (*Parl. St.*, Kamer, 1994-1995, nr. 1721/1, p. 1). In artikel 2 van die wet werd aan de Koning de bevoegdheid verleend om «bij een in Ministerraad overlegd besluit [te bepalen] wat dient te worden verstaan onder gelijkwaardig arbeidsvolume en onder nettoaan groei van het aantal werknemers», terwijl in artikel 6 van dezelfde wet Hem onder meer de bevoegdheid werd verleend om te verduidelijken wat moet worden verstaan onder ondernemingen die behoren tot dezelfde groep of dezelfde economische entiteit.

De onvoldoende nauwkeurige omschrijving in de oorspronkelijke wetsbepaling van de categorie van werkgevers van wie de ten onrechte genoten voordelen kunnen worden teruggevorderd, met uitdrukkelijke verwijzing, in een afzonderlijk lid, naar een noodzakelijk optreden van de uitvoerende macht, ontslaat de werkgevers die menen aanspraak te kunnen maken op de voordelen, niet van de verplichting rekening te houden met de doelstelling van het oorspronkelijke wetgevende optreden dat onmiskenbaar reeds de toename van het reële arbeidsvolume door de creatie van nieuwe arbeidsplaatsen beoogde.

B.11. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 28, § 1, van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 22 januari 2003

De griffier,

De wnd. voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt